

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 27 augustus 2019 met nummer RvVb/A/1819/1355
in de zaak met rolnummer 1112/0099/SA/3/0113

In zake:

1. de vzw **ABLLO**
2. de vzw **STRAATEGO**
3. de vzw **ADEMLOOS**

vertegenwoordigd door advocaat Hans VAN DOOREN met
woonplaatskeuze op het kantoor te 9220 Hamme, Stationsstraat 50

verzoekende partijen

tegen:

de **GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR** van het
Agentschap Ruimtelijke Ordening, afdeling Oost-Vlaanderen

vertegenwoordigd door advocaat Veerle TOLLENAERE met
woonplaatskeuze op het kantoor te 9000 Gent, Koning Albertlaan 128

verwerende partij

*Tussenkomen-
de partijen:*

1. de nv **POORT VAN BEVEREN**

vertegenwoordigd door advocaten Charles-Antoine LEUNEN en Kristien
ABRATH met woonplaatskeuze op het kantoor te 1050 Elsene,
Marsveldplein 5

2. de **REGIE DER GEBOUWEN**

vertegenwoordigd door advocaten Jan BOUCKAERT en David D'HOOGE
met woonplaatskeuze op het kantoor te 1000 Brussel, Loksumstraat 25

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende zending van 29 september 2011 en geregulariseerd met een aangetekende zending van 24 oktober 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van het besluit van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van het Agentschap Ruimtelijke Ordening, afdeling Oost-Vlaanderen van 9 augustus 2011 waarbij aan de eerste tussenkomen- de partij de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het bouwen van een nieuwe gevangenis.

De aanvraag betreft de percelen gelegen te 9120 Melsele (Beveren), Biestraat/E17 autosnelweg/Schaarbeekstraat en met kadastrale omschrijving afdeling 9, sectie D, nummers 1164B, 1164C, 1208B, 1324A, 1324B, 1326, 1327, 1328C, 1329C, 1332B, 1333, 1334, 1335, 1337, 1342, 1342/2, 1342/52, 1343, 1344A, 1345, 1346, 1347B, 1349A, 1354A.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

De voorzitter van de derde kamer heeft met het arrest van 25 juli 2012 (nummer S/2012/0163) de behandeling van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing onbepaald uitgesteld en de behandeling van de vordering tot vernietiging verwezen naar de vierde kamer.

De voorzitter van de vierde kamer heeft met het arrest van 17 oktober 2012 (nummer A/2012/0417) de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen en de vordering tot vernietiging in hoofde van de eerste en derde verzoekende partij onontvankelijk verklaard en in hoofde van de tweede verzoekende partij ongegrond verklaard.

Zowel de tweede als de eerste tussenkomende partij verzoeken respectievelijk met een aangetekende brief van 11 en 12 september 2012 om het arrest (nummer S/2012/0163) van 25 juli 2012 te verbeteren.

2.1.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 3 oktober 2012, waar de behandeling van het verzoek tot verbetering werd verdaagd naar de openbare zitting van 14 november 2012 om aan de procespartijen de mogelijkheid te geven om met aanvullende nota's een standpunt in te nemen over het door de tussenkomende partijen gevraagde verzoek tot verbetering.

Alle procespartijen hebben een aanvullende nota met betrekking tot het verzoek tot verbetering ingediend.

2.2.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 14 november 2012, waar het verzoek tot verbetering werd behandeld.

Kamervoorzitter Filip VAN ACKER heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Hans VAN DOOREN die verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Veerle TOLLENAERE die verschijnt voor de verwerende partij, advocaat Astrid VAN DER BORGHT die verschijnt voor de eerste tussenkomende partij en advocaat Jan BOUCKAERT die verschijnt voor de tweede tussenkomende partij.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. OPROEP VAN GETUIGEN

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partijen werpen in hun aanvullende nota het volgende op met betrekking tot het verzoek tot het horen van getuigen:

“6. Dat de tussenkomende partijen intussen ook vraagt dat haar raadslieden of gewezen raadslieden worden opgeroepen als getuige in de zaak die zij zelf hebben gepleit, is op zijn minst als hoogst markant te aanzien, maar gelet onder het gestelde onder randnummer 5 geheel irrelevant.

Verzoekers vragen dat dit verzoek zou worden afgewezen omdat betrokkenen uit de aard van hun mandaat ad litem niet onbevangen en onpartijdig kunnen zijn.

De vraag tot oproeping van een getuige zoals gesteld beantwoordt ook niet aan art. 33§1 van het besluit van 13.07.2012.

6bis. Indien Uw Raad betrokkenen oproept, vragen verzoekers dat ook de zittingsgriffier wordt opgeroepen.”

2.

De eerste tussenkomende partij vraagt in een aangetekende brief van 28 september 2012 om Mr. Kristien ABRATH op te roepen als getuige en herhaalt dit verzoek uitdrukkelijk in haar aanvullende nota. Met betrekking tot de ontvankelijkheid van het verzoek tot het horen van getuigen verwijst de eerste tussenkomende partij naar de argumentatie in de wederantwoordnota van de tweede tussenkomende partij, die zij integraal overneemt.

3.

Met een aangetekende brief van 25 september 2012 vraagt de tweede tussenkomende partij om Mr. Jan ROGGEN op te roepen als getuige en stelt hieromtrent in haar aanvullende nota nog het volgende:

“ ...

17. Artikel 33, § 1 van het Procedurereglement bepaalt dat de partij die wil dat een getuige wordt gehoord, daarvoor een afzonderlijk gemotiveerd verzoek indient tijdens het vooronderzoek.

Bij schrijven van 27 september 2012 verzocht tussenkomende partij Uw Raad om Meester Jan Roggen, die op de zitting van 15 februari 2012 de belangen van de Regie der Gebouwen heeft waargenomen, op te roepen als getuige. Vermits er omtrent het verzoek tot rechtzetting toen nog geen vooronderzoek was geweest – er hierover na de indiening van het verzoek tot rechtzetting geen schriftelijke procedurestukken werden uitgewisseld tussen partijen - was het verzoek tijdig.

Alleen daarom reeds faalt het verweer van verzoekende partijen naar recht.

18. Artikel 33 van het Procedurereglement handelt bovendien over de procedure tot vernietiging en voorziet geen specifieke bepalingen in het kader van een verzoek tot verbetering.

Overeenkomstig de rechtspraak van Uw Raad moet deze leemte bijgevolg worden opgevuld met bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek. Uw Raad overwoog immers reeds dat “het Gerechtelijk Wetboek van toepassing [is] op alle rechtsplegingen, tenzij deze geregeld worden door andersluidende wetsbepalingen of rechtsbeginselen.”

Het Gerechtelijk Wetboek stelt, wat het horen van getuigen betreft, in artikel 923 Ger. W. hetgeen volgt:

“de getuigen worden ten minste acht dagen vóór de dag van hun verhoor opgeroepen door de griffier. Bij de oproeping wordt een eensluidend verklaard afschrift van het beschikkende gedeelte van het vonnis gevoegd, doch alleen betreffende de feiten waarvan het bewijs is toegelaten en de bepaling van de plaats, de dag en het uur van het verhoor. De oproeping bevat bovendien de tekst van de artikelen 924 tot 936.

De getuigen kunnen ook worden gehoord op gewoon bericht van de partij die er de griffier kennis van geeft.”

Ook daarom faalt het verweer van verzoekende partijen naar recht.

19. *Vermits Meester Jan Roggen op de zitting van 15 februari 2012 de belangen van de Regie der Gebouwen heeft waargenomen en de kwestieuze overwegingen uit het arrest slaan op hetgeen o.a. door Meester Roggen zou zijn gezegd, lijkt het tussenkomende partij onontbeerlijk dat hij zou worden gehoord.*

Dat Meester Roggen zou bevestigen dat op de zitting van 15 februari 2012 slechts werd gesteld dat niet tot de uitvoering der werken zou worden overgegaan zolang er geen definitieve milieuvergunning werd verleend, is niets meer of minder dan de waarheid. Verzoekende partijen kunnen dus niet worden bijgetreden waar zij stellen dat Meester Roggen niet onbevangen of onpartijdig zou kunnen getuigen.

20. *Tussenkomende partij heeft tot slot geen bezwaar tegen het oproepen van de zittingsgriffier, voor zover Uw Raad dit noodzakelijk acht.*

...

Beoordeling door de Raad

De eerste tussenkomende partij verzoekt met een aangetekende brief van 28 september 2012 om Mr. Kristien ABRATH op te roepen als getuige en herhaalt dit verzoek in haar aanvullende nota. De voorzitter van de derde kamer heeft met een beschikking van 6 november 2012 vastgesteld dat het verzoek tot oproeping van een getuige kan worden toegestaan en verleent Mr. Kristien ABRATH toelating schriftelijk te getuigen. Mr. Kristien ABRATH heeft op 25 september 2012 een schriftelijke verklaring opgesteld.

De tweede tussenkomende partij verzoekt met een aangetekende brief van 25 september 2012 om Mr. Jan ROGGEN op te roepen als getuige en herhaalt dit verzoek in haar aanvullende nota. De voorzitter van de derde kamer heeft met een beschikking van 6 november 2012 vastgesteld dat het verzoek tot oproeping van een getuige kan worden toegestaan en verleent Mr. Jan ROGGEN toelating schriftelijk te getuigen. Mr. Jan ROGGEN heeft op 25 september 2012 een schriftelijke verklaring bezorgd aan de Raad.

Gelet op de hierna gedane vaststellingen, is er geen noodzaak tot het oproepen van de zittingsgriffier als getuige.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN HET VERZOEK TOT VERBETERING

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partijen werpen in hun aanvullende nota op dat het verzoek tot verbetering moet worden afgewezen als onontvankelijk. Zij lichten dit als volgt toe:

“ ...

1. De tussenkomende en verwerende partijen steunen het verzoek uitdrukkelijk op art. 4.8.32§3 VCRO, ingevoerd bij het wijzigingsdecreet van 6 juli 2012 en uitgevoerd door het besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

Beide bepalingen zijn in werking getreden op 01 september 2012 doch alle oproepingen voor uw Raad vermelden uitdrukkelijk dat enkel rekening mag gehouden worden met de artikelen zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

De vordering tot schorsing en vernietiging werd aangebracht bij verzoekschrift van 29 september 2011.

2. Op het verzoek tot verbetering is derhalve het gemeen procesrecht van toepassing.

Artikel 793 tot 801 Ger. W. bevatten de regels aangaande de uitlegging en de verbetering van rechterlijke uitspraken. Het toepassingsgebied van deze bepalingen is niet beperkt tot burgerlijke zaken. Ook in strafzaken, in administratieve zaken – zoals voor de Raad van State – en in fiscale zaken vinden deze bepalingen toepassing. Er is geen enkele beperking van het toepassingsgebied betreffende de aard van de rechterlijke beslissing, zij het een vonnis, een beschikking of een arrest, dan wel een maatregel van inwendige aard [Laenens, J., Broeckx, K., Scheers, D. en Thiriar, P.; Handboek Gerechtelijk Recht, 2de editie, Intersentia, 2008, nr. 1032, pg.475].

3. Zelfs al zou uw Raad – in strijd met wat bij de oproepingen is vermeld – toch uitgaan van het principe dat procedureregels van onmiddellijke uitwerking zijn, dan zal bij de uitlegging van die nieuwe in de VCRO opgenomen bepalingen, nog moeten worden terug gegrepen naar de geciteerde artikelen uit het Gerechtelijk Wetboek en de daarrond ontwikkelde rechtspraak en heersende rechtsleer.

De tekst van art. 4.8.32§3 is summier:

...

Art. 794 Ger. W. dat dus minstens als suppletieve bepaling geldt, bepaalt als volgt:

...

Belangrijk is dat enkel een verbetering kan worden aangebracht zonder dat de in de beslissing bevestigde rechten uitgebreid worden, beperkt of gewijzigd.

En dat is nu precies wat de tussenkomende en verwerende partijen thans wel beogen.

4. Het zittingsblad van de zitting van 15 februari 2012 is duidelijk en volledig congruent met het dictum van het arrest van 25 juli 2012: “De tussenkomende partijen bevestigen ter zitting dat ze niet met de eigenlijke uitvoering van de werken zullen aanvangen tot op het ogenblik

van de uitspraak. De verzoekende partijen hebben daarop gereageerd dat ze niet op de behandeling van de schorsing aandringen.”

Daarop werd de zaak in beraad genomen om te oordelen over de opgeworpen excepties.

*Het gegeven dat hetgeen door de zittingsgriffier werd genotuleerd volledig overeenstemt met de overwegingen in het litigieuze arrest, toont genoegzaam aan dat er van een materiële vergissing eenvoudigweg geen sprake is.
...”*

2.

De eerste tussenkomende partij verwijst aangaande de ontvankelijkheid van het verzoek tot verbetering naar de argumentatie in de wederantwoordnota van de tweede tussenkomende partij dewelke zij integraal overneemt.

3.

De tweede tussenkomende partij antwoordt als volgt:

“ ...

2. Overeenkomstig de rechtspraak van Uw Raad “[is] [h]et Gerechtelijk Wetboek van toepassing op alle rechtsplegingen, tenzij deze geregeld worden door andersluidende wetsbepalingen van rechtsbeginselen.” Afdeling IX van het Gerechtelijk Wetboek regelt de rechtspleging en voorwaarden inzake de uitlegging en verbetering van een vonnis.

3. Artikel 4.8.32, § 3 VCRO bepaalt hetgeen volgt:

...

Voormelde bepaling voorziet aldus in een autonome grondslag voor de verbetering van een arrest.

4. Artikel 4.8.32 VCRO werd vervangen bij artikel 5 van het Decreet houdende wijziging van diverse bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, wat de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft.

Voormelde bepaling trad in werking op 1 september 2012.

Onderhavig verzoek tot verbetering werd door de tussenkomende partij ingesteld bij schrijven van 11 september 2012, d.i. ná de inwerkingtreding van voormelde bepaling.

Vermits artikel 4.8.32, § 3 VCRO aldus voorziet in een autonome grondslag voor de verbetering van een arrest en het verzoek tot verbetering werd ingesteld ná de inwerkingtreding ervan, kon tussenkomende partij haar verzoek tot verbetering wel degelijk gronden op artikel 4.8.32 § 3 VCRO.

Het verweer van verzoekende partijen faalt aldus naar recht.

5. Verzoekende partijen gaan er verkeerdelijk vanuit dat onderhavige vordering kleeft aan de vordering tot nietigverklaring met verzoek tot schorsing, die door verzoekende partijen op 29 september 2011 voor Uw Raad werd ingesteld. Het verzoek tot verbetering ex artikel 4.8.32 § 3 VCRO heeft echter een autonome grondslag, zodat het verzoek moet worden behandeld los van een eventuele vordering tot nietigverklaring met verzoek tot schorsing. De ratio van het verzoek tot verbetering ex artikel 4.8.32 § 3 VCRO moet immers

worden gezocht in de verbetering van een reeds geveld arrest op grond van een materiële vergissing.

Voormelde overweging leidt ook tot de conclusie dat de verwerping van de door de verzoekende partijen bij verzoekschrift van 26 september 2011 ingestelde vordering tot nietigverklaring met verzoek tot schorsing door Uw Raad bij arrest nr. A/2012/0417 van 17 oktober 2012 onderhavig verzoek tot verbetering haar belang niet ontnemt. Tussenkomen de partij blijft er immers belang bij hebben dat haar geen beloften in de mond worden gelegd die zij niet heeft gedaan.

...

Beoordeling door de Raad

De tussenkomen de partijen verzoeken de Raad met een aangetekende brief van 11 en 12 september 2012 om het arrest van 25 juli 2012 (nummer S/2012/0163) overeenkomstig artikel 4.8.32, §3 VCRO in de toepasselijke versie te verbeteren.

De verzoekende partijen zijn van oordeel dat de tussenkomen de partijen geen verzoek tot verbetering op grond van artikel 4.8.32, §3 VCRO kunnen instellen, omdat de door hen ingeleide vordering tot schorsing en vernietiging dateert van 29 september 2011 en artikel 4.8.32, §3 VCRO pas in werking getreden is op 1 september 2012.

De Raad oordeelt dat het verzoek tot verbetering van de tussenkomen de partijen haar rechtsgrond vindt in artikel 4.8.32, §3 VCRO en volledig los moet gezien worden van de door de verzoekende partijen ingeleide vordering tot schorsing en vernietiging. Artikel 4.8.32, §3 VCRO is overeenkomstig artikel 60 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen, in werking getreden op 1 september 2012. Het door de tussenkomen de partijen ingediende verzoek tot verbetering dateert van na de inwerkingtreding van artikel 4.8.32, §3 VCRO en is bijgevolg ontvankelijk.

De Raad stelt dat waar de verzoekende partijen aanvoeren dat het gemeen procesrecht van toepassing is op het verzoek tot verbetering, dit de grond van de zaak betreft.

De exceptie kan niet aangenomen worden.

V. ONDERZOEK VAN HET VERZOEK TOT VERBETERING

Standpunt van de partijen

1.

In haar uiteenzetting ten gronde over het verzoek tot verbetering stellen de verzoekende partijen het volgende:

“ ...

5. De rechter die een verbeterend vonnis of arrest wijst, geeft aan dat de verbeterde beslissing heeft geoordeeld zoals in het verbeterende vonnis of arrest is bepaald en aldus vormt het verbeterende vonnis of arrest één geheel met het verbeterende vonnis of arrest; hieruit volgt dat de rechter, geadieerd door een vordering tot verbetering, moet nagaan, ongeacht een eventueel akkoord daaromtrent tussen de partijen, of er redenen zijn tot verbetering van zijn beslissing en of de gevorderde verbetering de in zijn beslissing bevestigde rechten niet uitbreidt, beperkt of wijzigt. [Cass. (3^e k.) AR C.03.0578.N, 21

maart 2005 (N.T., D.J. / A.G.F. Belgium Insurance, B.W., Mercator Verzekeringen), *Arr.Cass.* 2005, afl. 3, 664; <http://www.cass.be> (2 mei 2005); *Pas.* 2005, afl. 3, 668; *TBBR* 2007, afl. 5, 323; *P&B* 2006, afl. 1, 46].

Het standpunt dat de partijen hieromtrent innemen is derhalve niet eens relevant, het is Uw Raad zelf die desgevallend – voor zover zij voorafgaand al van oordeel is dat een verbetering de iure mogelijk is – moet nagaan of er redenen zijn om in te gaan op het gestelde verzoek.

...

7. De verwerende en tussenkomende partijen stellen unisono dat zij zich absoluut niet hebben verbonden tot hetgeen genotuleerd en verwoord in het arrest van 25 juli 2012.

Omgekeerd, welk belang hadden verzoekers bij hypothese om zich zomaar akkoord te verklaren met de verdaging sine die van het verzoek tot schorsing gelet op het feit dat er nog geen uitvoerbare milieuvergunning voorlag?? In die hypothese zouden verzoekers zich akkoord verklaard hebben met iets waarvoor hun akkoord niet nodig was nu de schorsing van de stedenbouwkundige vergunning toch van rechtswege volgt uit het feit dat er nog geen uitvoerbare milieuvergunning bestond.

...

2. De verwerende partij repliceert hierop als volgt:

“ ...

1. In het arrest nr. S/2012/0163 van 25 juli 2012 stelt de Raad dat op de openbare terechtzitting van 15 februari 2012 de tussenkomende partijen verklaard hebben dat zij geen aanvang zullen nemen met de uitvoering van de eigenlijke werken “en dit in afwachting van een uitspraak door de Raad omtrent de vordering tot vernietiging”.

Verder wordt het standpunt van de verzoekende partijen vermeld, m.n. dat zij bevestigen dat zij in dat geval niet langer aandringen op het behandelen van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

De voorzitter van de Raad oordeelde dienvolgens in het arrest van 15 februari 2012 dat de behandeling van de schorsing van de tenuitvoerlegging onbepaald kon worden uitgesteld.

Dit arrest baseert zich op het proces-verbaal van de terechtzitting van de 3^e kamer van 15 februari 2012 dat vermeldt: “de tussenkomende partijen bevestigen ter zitting dat ze niet met de eigenlijke uitvoering van de werken zullen aanvangen tot op het ogenblik van de einduitspraak. De verzoekende partijen hebben er op gereageerd dat ze niet op de behandeling van de schorsing aandringen.”

2. De tussenkomende partijen vragen aan uw Raad om het betrokken arrest te verbeteren en recht te zetten aangezien op de zitting van 15 februari 2012 werd verklaard door de raadsleden van de tussenkomende partijen dat inderdaad niet met de eigenlijke uitvoering van de werken zou worden aangevangen tot op het ogenblik van de einduitspraak weliswaar in de milieuvergunningsprocedure. Aangezien er immers op het ogenblik van de zitting nog geen definitieve milieuvergunning bestond, kon er hoe dan ook niet met de werken worden begonnen.

Op het zittingsblad werd per vergissing enkel de aanduiding van de milieuvergunningsprocedure vergeten. Dit werd dan ook in die zin overgenomen in het arrest van 25 juli 2012.

3. De verwerende partij wenst bij deze uitdrukkelijk te verklaren dat op de zitting van 15 februari 2012 inderdaad enkel werd verklaard door de raadslieden van de tussenkomende partijen dat niet zou worden begonnen met de werken zolang er geen definitieve milieuvergunning bestond.

4. Dit komt ook terug in de verklaringen van mr. Roggen en Mr. Abrath, die op dat ogenblik de raadslieden van de tussenkomende partijen vertegenwoordigden.

De verklaringen van mr. Jan Roggen en mr. Kristien Abrath zoals aan uw Raad voorgelegd zijn derhalve correct. De tussenkomende partijen verzoeken deze twee advocaten op te roepen als getuigen. Gelet op de zeer duidelijke verklaringen is dit voor de verwerende partij niet strikt noodzakelijk. Enkel indien zou blijken dat de verzoekende partijen de inhoud van deze verklaringen zou betwisten, zal de aanwezigheid van mr. Roggen en mr. Abrath noodzakelijk zijn.

Gelet op de louter materiële misslag in het arrest S/2012/0163 van 25 juli 2012, kan de verwerende partij zich aansluiten bij de vraag tot verbetering-rechtzetting van de tussenkomende partijen.

...

3.

De eerste tussenkomende partij verwijst aangaande de gegrondheid van het verzoek tot verbetering naar de argumentatie in de wederantwoordnota van de tweede tussenkomende partij dewelke zij integraal overneemt.

4.

De tweede tussenkomende partij voegt hier nog het volgende aan toe:

“ ...

11. In casu moet worden vastgesteld dat aan elk van voormelde voorwaarden voor verbetering wordt voldaan.

12. In het te verbeteren arrest wordt overwogen hetgeen volgt:

“Standpunt van de partijen

Op de openbare terechtzitting van 15 februari 2012 hebben de tussenkomende partijen verklaard dat zij geen aanvang zullen nemen met de uitvoering van de eigenlijke werken en dit in afwachting van een uitspraak door de Raad omtrent de vordering tot vernietiging.

De verzoekende partijen bevestigen dat zij in dat geval niet langer aandringen op de behandeling van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Beoordeling door de Raad

Hoewel het voornemen van de tussenkomende partijen om geen uitvoering te geven aan de bestreden beslissing hangende de procedure voor de Raad, het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de tweede verzoekende partij middels de voorliggende vordering tot schorsing wenst te voorkomen, op zich niet wegneemt, kan de schorsing van de bestreden beslissing enkel bevolen worden indien deze voor de tweede verzoekende partij, nog enig nuttig effect kan hebben.

Gegeven de uitdrukkelijke verklaring van de tussenkomende partijen, evenals de instemming van de tweede verzoekende partij, komt het de Raad voor dat de behandeling van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing onbepaald kan worden uitgesteld.

Mocht blijken dat de tussenkomende partijen zich niet houden aan hun belofte en alsnog tot uitvoering van de middels de bestreden beslissing vergunde werken zouden overgaan, kan de Raad, hetzij ambtshalve, hetzij op vraag van de tweede verzoekende partij, overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.”

Voormelde overweging van Uw Raad strookt echter niet met hetgeen tijdens de openbare terechtzitting namens mijn mandante werd verklaard.

Tussenkomende partij heeft ter zitting, op vraag van Uw Raad of de verkregen stedenbouwkundige vergunning ten uitvoer zou worden gelegd, slechts geantwoord dat de tenuitvoerlegging van de bestreden vergunning hoe dan ook niet mogelijk was, vermits de milieuvergunning voor de gevangenis op het ogenblik van de openbare zitting van 15 februari 2012 nog niet was verleend en de stedenbouwkundige vergunning derhalve sowieso niet op rechtsgeldige wijze ten uitvoer kon worden gelegd, conform uw vaste rechtspraak. Tussenkomende partij heeft zich er ter zitting aldus geenszins toe verbonden om af te zien van de tenuitvoerlegging van de verkregen vergunning hangende de vordering tot nietigverklaring.

In het proces-verbaal van terechtzitting van de 3de kamer van 15 februari 2012 werd het standpunt van tussenkomende partij als volgt genotuleerd:

“de tussenkomende partijen bevestigen ter zitting dat ze niet met de eigenlijke uitvoering van de werken zullen aanvangen tot op het ogenblik van de einduitspraak. De verzoekende partijen hebben er op gereageerd dat ze niet op de behandeling van de schorsing aandringen.” (eigen onderlijning)

De “einduitspraak” slaat aldus op de einduitspraak in de administratieve beroepsprocedure omtrent de milieuvergunningsaanvraag voor de gevangenis van Beveren. Dit is bovendien de enig mogelijke rechtsgeldige interpretatie van hetgeen werd genotuleerd, vermits Uw Raad in het omgekeerde geval zou uitgaan van de uitvoerbaarheid van de stedenbouwkundige vergunning op de zitting van 15 februari 2012, hoewel de milieuvergunning op dat ogenblik nog niet was verleend en de stedenbouwkundige vergunning bijgevolg niet uitvoerbaar was. Deze interpretatie van “einduitspraak” zou derhalve strijden met de artikelen 4.7.26, § 4 in fine juncto 4.5.1 § 2 VCRO, overeenkomstig dewelke een stedenbouwkundige vergunning van rechtswege geschorst wordt indien de milieuvergunning die voor deze inrichting nodig is, nog niet (definitief) werd verleend. Bovendien komt de term “einduitspraak” zoals genotuleerd in het proces-verbaal van de terechtzitting van 15 februari 2012 nergens voor in de VCRO en kan het niet anders dan slaan op de einduitspraak omtrent de milieuvergunningsaanvraag.

De milieuvergunning werd op 1 maart 2012, d.i. na de zitting van 15 februari 2012, door de Vlaamse Minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur ingewilligd. Overeenkomstig artikel 4.7.26, § 4 VCRO in fine en artikel 5, § 1 Decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning werd de stedenbouwkundige vergunning vanaf die datum uitvoerbaar en werden de werken voor de bouw van de gevangenis daarom reeds in de loop van de maand maart gestart.

Waar het proces-verbaal van terechtzitting aldus nog gewag maakt van de belofte van tussenkomende partij om niet uit te voeren tot op het ogenblik van “de einduitspraak”, heeft Uw Raad dit verwoord als het arrest ten gronde omtrent de vordering tot vernietiging. Een gedingbeslissende verklaring moet correct worden genotuleerd teneinde elk misverstand over de draagwijdte ervan te vermijden. De loutere discrepantie tussen de bewoordingen van het arrest en het proces-verbaal wijst er op dat er een materiële vergissing heeft plaatsgevonden.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen aanvoeren, duidt deze discrepantie tussen wat in het proces-verbaal van terechtzitting staat vermeld en wat in het te verbeteren arrest wordt overwogen alleen al op een materiële vergissing, waarvan de tussenkomende partij om de verbetering verzoekt.

13. De verbetering is bovendien in overeenstemming met de geest van het te verbeteren arrest.

Het arrest stelt immers dat de verzoekende partijen Uw Raad kunnen vatten indien zou blijken dat de vergunde werken worden uitgevoerd. Hetzelfde wordt door Uw Raad ook (ambtshalve) overwogen in het geval de stedenbouwkundige vergunning niet uitvoerbaar is ingevolge een hangende milieuvergunningsaanvraag. Zo overweegt Uw Raad in vaste rechtspraak dat

“hoe dan ook, de stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een tuinbouwbedrijf, voorwerp van de bestreden beslissing, op grond van artikel 5, §1 van het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 en op grond van artikel 4.5.1, §2 VCRO van rechtswege geschorst is zolang er geen milieuvergunning klasse 1 definitief is verleend voor de inrichting.

Artikel 4.5.1, §2 VCRO voorziet immers dat een stedenbouwkundige vergunning van rechtswege geschorst wordt indien de milieuvergunning die voor deze inrichting nodig is, nog niet (definitief) werd verleend overeenkomstig het Milieuvergunningsdecreet.

Gelet op het voorgaande kan de Raad alleen maar vaststellen dat, gelet op de wederkerige koppeling tussen de stedenbouwkundige vergunning en de milieuvergunning, de op 9 juni 2010 aan de tussenkomende partij verleende stedenbouwkundige vergunning, tijdelijk van rechtswege geschorst is, zodat de Raad geen tweede maal tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan overgaan.

Aangezien het echter slechts om een tijdelijke van rechtswege ingestelde schorsing gaat, komt het de Raad voor dat in deze omstandigheden de behandeling van de vordering tot schorsing onbepaald dient te worden uitgesteld.

Eens de tijdelijke opschorting een einde neemt omdat er een milieuvergunning in laatste aanleg is verleend (of geweigerd), kan de Raad door de verzoekende partijen op gelijk welk ogenblik opnieuw gevat worden, en dit voor zover er op dat ogenblik nog een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden zou zijn.”

Ook indien het te verbeteren arrest in de door de tussenkomende partij voorgestelde zin zou worden verbeterd, zou Uw Raad moeten worden gevat om over de vordering tot

schorsing uitspraak te doen. In die zin kunnen verzoekende partijen evenmin worden bijgetreden waar zij stellen dat de inwilliging van het verzoek tot verbetering de in het te verbeteren arrest bevestigde rechten zou uitbreiden, beperken of wijzigen. Het enige dat verzoekende partijen uit het te verbeteren arrest zouden kunnen putten is dat zij Uw Raad vermogen te vatten indien zou blijken dat de vergunde werken toch worden uitgevoerd. De inwilliging van het verzoek tot verbetering zou hier, zoals blijkt uit voormelde rechtspraak van Uw Raad, niets aan veranderen. Ook in voorkomend geval zouden verzoekende partijen immers het recht hebben om Uw Raad te vatten indien zou blijken dat de werken worden uitgevoerd. Dit hebben verzoekende partijen (evenals tussenkomende partij) trouwens reeds gedaan middels een schrijven van 11 september 2012. Er valt niet in te zien op welke wijze de inwilliging van het verzoek tot verbetering de rechten van verzoekende partijen zouden kunnen beperken of wijzigen. De gebeurlijke inwilliging van het verzoek tot verbetering zou derhalve volledig in overeenstemming zijn met de geest van het te verbeteren arrest en zal niets aan de rechtstoestand van verzoekende partijen wijzigen. Het verweer van verzoekende partijen faalt naar recht.

Het te verbeteren arrest betreft daarenboven geenszins de grond van de zaak, zodat een verbeterd arrest de grond van de zaak niet kan aantasten. Uw Raad heeft trouwens reeds uitspraak gedaan omtrent de grond van de zaak bij arrest van 17 oktober 2012, waarbij zowel de vordering tot schorsing als de vordering tot nietigverklaring van de verzoekende partijen werd verworpen.

Het verzoek tot verbetering is er derhalve enkel op gericht om de kwestieuze overweging uit het arrest van Uw Raad van 25 juli 2012 te corrigeren. Het beperkt of wijzigt geenszins de rechten van verzoekende partijen.

14. *Uit voormelde overwegingen volgt dat het verzoek tot verbetering van het arrest van Uw Raad van 25 juli 2012 gegrond is en op geen enkele wijze afbreuk doet aan de draagwijdte van voormeld arrest.*

Tussenkomende partij verzoekt Uw Raad daarom om het arrest van Uw Raad van 25 juli 2012 te verbeteren in die zin dat tussenkomende partij ter zitting slechts heeft verklaard de stedenbouwkundige vergunning niet uit te voeren tot de einduitspraak omtrent de milieuvergunningaanvraag.

...

Beoordeling door de Raad

1.

De tussenkomende partijen achten het arrest van 25 juli 2012 met nummer S/2012/0163 in strijd met hetgeen zij op de openbare zitting van 15 februari 2012 hebben verklaard. Met het arrest van 25 juli 2012 met nummer S/2012/0163 stelt de Raad de behandeling van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden vergunning onbepaald uit, op grond van volgende overwegingen:

“ ...

Standpunt van de partijen

Op de openbare terechtzitting van 15 februari 2012 hebben de tussenkomende partijen verklaard dat zij geen aanvang zullen nemen met de uitvoering van de eigenlijke werken en dit in afwachting van een uitspraak door de Raad omtrent de vordering tot vernietiging.

De verzoekende partijen bevestigen dat zij in dat geval niet langer aandringen op de behandeling van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Beoordeling door de Raad

Hoewel het voornemen van de tussenkomende partijen om geen uitvoering te geven aan de bestreden beslissing hangende de procedure voor de Raad, het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de tweede verzoekende partij middels de voorliggende vordering tot schorsing wenst te voorkomen, op zich niet wegneemt, kan de schorsing van de bestreden beslissing enkel bevolen worden indien deze voor de tweede verzoekende partij, nog enig nuttig effect kan hebben.

Gegeven de uitdrukkelijke verklaring van de tussenkomende partijen, evenals de instemming van de tweede verzoekende partij, komt het de Raad voor dat de behandeling van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing onbepaald kan worden uitgesteld.

Mocht blijken dat de tussenkomende partijen zich niet houden aan hun belofte en alsnog tot uitvoering van de middels de bestreden beslissing vergunde werken zouden overgaan, kan de Raad, hetzij ambtshalve, hetzij op vraag van de tweede verzoekende partij, overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.
...”

Uit dit arrest volgt dat de tussenkomende partijen de bestreden beslissing niet zouden uitvoeren totdat er een uitspraak is door de Raad over de vordering tot vernietiging. Volgens de tussenkomende partijen hebben zij op de openbare zitting verklaard dat zij niet zullen starten met de uitvoering van de middels de bestreden beslissing vergunde werken totdat er een einduitspraak is in de milieuvergunningsprocedure.

2.

Zowel de verwerende partij als de tussenkomende partijen verwijzen naar het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 15 februari 2012 om hun stelling te staven dat zij niet met de werken zouden aanvangen tot op het ogenblik dat er een einduitspraak is over de milieuvergunning:

“ ...
De tussenkomende partijen bevestigen ter zitting dat ze niet met de eigenlijke uitvoering van de werken zullen aanvangen tot op het ogenblik van de einduitspraak. De verzoekende partijen hebben daarop gereageerd dat ze niet op de behandeling van de schorsing aandringen.
...”

3.

De tussenkomende partijen vragen om Mr. Kristien ABRATH en Mr. Jan ROGGEN op te roepen als getuigen, omdat zij op de openbare zitting van 15 februari 2012 verschenen zijn en de zaak uiteen gezet hebben.

De Raad heeft toelating verleend aan Mr. Kristien ABRATH en Mr. Jan ROGGEN om schriftelijk te getuigen. Op 25 september 2012 heeft Mr. Kristien ABRATH schriftelijk het volgende verklaard over hetgeen uiteengezet is op de openbare zitting van 15 februari 2012:

“ ...

In mijn hoedanigheid van advocaat bij Freshfields Bruckhaus Deringer was ik, als medewerker van Mr. Charles-Antoine Leunen, betrokken bij de procedure tot schorsing en nietigverklaring die door de vzw ABLL, de vzw Straatego en de vzw Ademloos werd ingesteld tegen de stedenbouwkundige vergunning voor de nieuwe gevangenis te Beveren. Deze zaak is bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen gekend als de zaak 1112/0099/SA/3/0113.

De schorsingsprocedure werd behandeld op de zittingen van 18 januari 2012 en 15 februari 2012 waar ik namens één van de tussenkomende partijen, de Poort van Beveren, verscheen.

Sedert 1 augustus 2012 verliet Charles-Antoine Leunen Freshfields Bruckhaus Deringer om partner te worden bij Linklaters, zodat ik thans niet meer samen met Charles Antoine Leunen optreedt als raadsman van de Poort van Beveren.

Het arrest nr. S/2012/0163 van 25 juli 2012 bevat op p. 15 de volgende passage:

...

De inhoud van het arrest stemt evenwel niet overeen met hetgeen ter zitting werd verklaard.

Op de zitting van 15 februari 2012 werd immers enkel vastgesteld dat er op dat ogenblik nog geen definitieve milieuvergunning was verleend, zodat de stedenbouwkundige vergunning van rechtswege was geschorst.

Op de vraag of de tussenkomende partijen bereid waren geen aanvang te nemen met de werken in afwachting van een uitspraak door de Raad omtrent de vordering tot vernietiging, antwoordde ik als raadsman van de Poort van Beveren, in aansluiting op het antwoord van Mr. Roggen, dat cliënte niet met de eigenlijke uitvoering van de werken aanvang zou nemen tot op het ogenblik van de einduitspraak over de milieuvergunning en wij aldus de uitspraak van de minister van Leefmilieu zouden afwachten. Daarop hebben de verzoekende partijen gereageerd dat ze niet op de behandeling van de schorsing zouden aandringen.

De voorzitter kondigde vervolgens ter zitting aan dat uitspraak zou worden gedaan over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing. Vervolgens zou de meest gerede partij de schorsingsprocedure opnieuw kunnen activeren zodra de definitieve milieuvergunning was verleend en de stedenbouwkundige vergunning aldus uitvoerbaar zou zijn.

Het komt mij dan ook voor dat het arrest nr. S/2012/0163 van 25 juli 2012 een materiële vergissing bevat die overeenkomstig artikel 4.8.32 VCRO dient te worden verbeterd.

...

Uit deze verklaring van Mr. ABRATH volgt dat zij op de zitting van 15 februari 2012 uiteengezet heeft niet met de eigenlijke uitvoering van de werken te starten tot op het ogenblik van de einduitspraak over de milieuvergunning.

Mr. Jan ROGGEN heeft eveneens een schriftelijke verklaring over de zitting van 15 februari 2012 bezorgd, waarin hij het volgende uiteenzet:

“In mijn hoedanigheid van advocaat bij Stibbe was ik, als medewerker van Mr. Jan Bouckaert, betrokken bij de procedure tot schorsing en nietigverklaring die door de vzw ABLLO, de vzw Straatego en de vzw Ademloos werd ingesteld tegen de

stedenbouwkundige vergunning voor de nieuwe gevangenis te Beveren. Deze zaak is bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen gekend als de zaak 1112/0099/SA/3/0113.

De schorsingsprocedure werd behandeld op de zittingen van 18 januari 2012 en 15 februari 2012 waar ik namens een van de tussenkomende partijen, de Regie der Gebouwen, verscheen.

Sedert 1 april 2012 heb ik de Brusselse balie gewisseld voor de Hasseltse, zodat ik thans niet meer optreed als raadsman van een der partijen in deze procedure.

Het arrest nr. S/2012/0163 van 25 juli 2012 bevat op p. 15 de volgende passage:

...

De inhoud van het arrest stemt evenwel niet overeen met hetgeen ter zitting werd verklaard.

Op de zitting van 15 februari 2012 werd immers enkel vastgesteld dat er op dat ogenblik nog geen definitieve milieuvergunning was verleend, zodat de stedenbouwkundige vergunning nog niet uitvoerbaar was.

Op de vraag of de tussenkomende partijen bereid waren geen aanvang te nemen met de werken in afwachting van een uitspraak door de Raad omtrent de vordering tot vernietiging, heb ik uitdrukkelijk geantwoord dat ik daartoe geen mandaat had en dat dit hoe dan ook problematisch zou zijn gezien de contractuele relatie tussen de Regie der Gebouwen en de nv Poort van Beveren.

De voorzitter kondigde ter zitting aan dat uitspraak zou worden gedaan over ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing. Vervolgens zou de meest gerede partij de schorsingsprocedure opnieuw kunnen activeren zodra de definitieve milieuvergunning was verleend en de stedenbouwkundige vergunning aldus uitvoerbaar zou zijn.

Het komt mij dan ook voor dat her arrest nr. S/2012/0163 van 25 juli 2012 een materiële vergissing bevat die overeenkomstig artikel 4.8.32. VCRO dient te worden verbeterd."

Uit de verklaring van Mr. ROGGEN blijkt dat hij op de vraag van de voorzitter om geen aanvang te nemen met de werken in afwachting van een uitspraak door de Raad over de vordering tot vernietiging, geantwoord heeft dat hij daartoe geen mandaat heeft.

Uit de schriftelijke getuigenissen van de tussenkomende partijen blijkt dat zij op de zitting van 15 februari 2012 akkoord waren om de zaak onbepaald uit te stellen tot dat zij over een definitieve milieuvergunning beschikten.

3.

De Raad stelt vast dat de milieuvergunning op 1 maart 2012 werd verleend door de Vlaamse Minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur. Hieruit volgt dat de tussenkomende partijen, op het ogenblik van de openbare zitting van 15 februari 2012, nog niet met de uitvoering van de bouwwerken kon starten, aangezien er nog geen definitieve milieuvergunning voorhanden was voor het kwestieuze project.

Op grond van artikel 5, §1 van het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 en op grond van artikel 4.5.1, §2 VCRO dient vastgesteld te worden dat, op het ogenblik van de openbare zitting van 15 februari 2012, de op 9 augustus 2011 aan de tussenkomende partijen verleende stedenbouwkundige vergunning tijdelijk van rechtswege geschorst was. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad wordt in deze omstandigheden de zaak onbepaald uitgesteld.

In het arrest van 25 juli 2012 met nummer S/2012/0163 wordt de zaak onbepaald uitgesteld, maar niet omwille van het feit dat er op dat ogenblik nog geen definitieve milieuvergunning ter beschikking is, maar wel omwille van het feit dat de werken niet zullen worden uitgevoerd tot er een uitspraak is van de Raad over de vordering tot vernietiging.

Uit de schriftelijke verklaringen van Mr. ABRATH en Mr. ROGGEN blijkt echter dat er op de openbare zitting van 15 februari 2012 een akkoord was om de zaak onbepaald uit te stellen tot er een einduitspraak was over de milieuvergunning en niet tot de Raad een uitspraak gedaan heeft over de vordering tot vernietiging.

Aangezien er op het ogenblik van de openbare zitting nog geen definitieve milieuvergunning was, kunnen de verklaringen van Mr. ABRATH en Mr. ROGGEN voor waar aangenomen worden.

De Raad is dan ook van oordeel dat er *in casu* geen nieuwe uitspraak over de eigenlijke grond van de zaak wordt gedaan. Bijgevolg betreft het een materiële vergissing die kan worden rechtgezet door een verbeterend arrest.

4.

De Raad corrigeert de materiële vergissing in punt VI van de overwegingen (onderzoek van de vordering tot schorsing) met het hiernavolgend beschikkend gedeelte van dit verbeterend arrest.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

In het arrest van 25 juli 2012 met nummer RvVb/A/1516/0015 wordt punt VI (Onderzoek van de vordering tot schorsing) gewijzigd, waardoor punt VI van de overwegingen luidt:

Standpunt van de partijen

Op de openbare terechtzitting van 15 februari 2012 hebben de tussenkomende partijen verklaard dat zij geen aanvang zullen nemen met de uitvoering van de eigenlijke werken en dit in afwachting van een einduitspraak over de milieuvergunning.

De verzoekende partijen bevestigen dat zij in dat geval niet langer aandringen op de behandeling van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Beoordeling door de Raad

Hoewel het voornemen van de tussenkomende partijen om geen uitvoering te geven aan de bestreden beslissing hangende de lopende milieuvergunningsprocedure, het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de tweede verzoekende partij middels de voorliggende vordering tot schorsing wenst te voorkomen, op zich niet wegneemt, kan de schorsing van de bestreden beslissing enkel bevolen worden indien deze voor de tweede verzoekende partij, nog enig nuttig effect kan hebben.

De Raad is van oordeel dat de stedenbouwkundige vergunning op grond van artikel 5, §1 van het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 en op grond van artikel 4.5.1, §2 VCRO geschorst is, zolang de milieuvergunning niet definitief is verleend.

Artikel 4.5.1, §2 VCRO voorziet dat een stedenbouwkundige vergunning van rechtswege geschorst wordt indien de milieuvergunning die voor deze inrichting nodig is, nog niet definitief werd verleend overeenkomstig het Milieuvergunningsdecreet.

Gelet op het voorgaande kan de Raad alleen maar vaststellen dat, gelet op de wederkerige koppeling tussen de stedenbouwkundige vergunning en de milieuvergunning, de op 11 december 2011 aan de tussenkomende partijen verleende stedenbouwkundige vergunning, tijdelijk van rechtswege geschorst is.

Het komt de Raad voor dat in deze omstandigheden de zaak onbepaald dient te worden uitgesteld.

Eens de tijdelijke opschorting een einde neemt zodra er een milieuvergunning in laatste aanleg is verleend of geweigerd, kan de Raad door de verzoekende partij op gelijk welk ogenblik opnieuw gevat worden, en dit voor zover er op dat ogenblik nog een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden zou zijn.

Gegeven de uitdrukkelijke verklaring van de tussenkomende partijen, evenals de instemming van de tweede verzoekende partij, komt het de Raad voor dat de behandeling van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing onbepaald kan worden uitgesteld.

Mocht blijken dat de tussenkomende partijen zich niet houden aan hun belofte en alsnog tot uitvoering van de middels de bestreden beslissing vergunde werken zouden overgaan, kan de Raad, hetzij ambtshalve, hetzij op vraag van de tweede verzoekende partij, overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 27 augustus 2019, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, derde kamer, samengesteld uit:

Filip VAN ACKER,	voorzitter van de derde kamer,
	met bijstand van
Stephanie SAMYN,	toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,	De voorzitter van de derde kamer,
-------------------------	-----------------------------------

Stephanie SAMYN

Filip VAN ACKER